

România | 13.09.2010

Zarvă mare: imaginea României

Cum se poate ameliora imaginea externă a României? Destul de simplu. Cu opere de artă autentică. Și cu artiști români adevărați.

Când artele și artiștii își dau mâna se pot muta mulți munți din loc. Portretul lui George Enescu, "văzut" de Corneliu Baba.

N-au trecut decât doi de ani când unii "oameni de bine" și „patrioți” de serviciu s-au folosit de o expoziție la New York și de o plastică înfățișând, între multe altele, o crupă rozalie de ponei, ștampilată cu o zvastică, spre a lovi cu sete în Institutul Cultural Român.

S-a afirmat atunci că, sub conducerea lui H.R. Patapievici, institutul ar provoca pasămite "prejudicii" imaginii externe a României. Ținta principală și finală a palmelor distribuite atunci fusese, ca în alte ocazii similare, chiar șeful statului, Patapievici fiind condamnat cu mult tam-tam în prezumtiva lui calitate de „om al lui Băsescu”.

La finele săptămânii trecute am asistat la o amplă manifestare culturală românească în Olanda. Organizată de Institutul Cultural Român, în cooperare cu două primării și cu fundația olandeză De Kopermolen, manifestarea s-a intitulat, printr-un acronim cu mult substrat, "**Zarva**", titlu trimițând, între altele, atât la '**zilele artei românești**', cât și la orașele olandeze **Vaals** și **Valkenburg** în care au avut loc.

Un public pestriț, alcătuit din locuitorii unei regiuni vesteuropene tipice, ai unei veritabile "Europe profunde", situate la frontiera Olandei, Germaniei și Belgiei, s-a adunat duminică într-o mică biserică luterană dezafectată din orașul Vaals.

Pe pereții micului lăcaș de cult construit circular, inscripții în gotică recomandau credincioșilor să dea ascultare îndemnurilor sfântului Pavel și să se sinchisească mai puțin de fapte, decât de credință.

Atâta doar că, de-abia sosiți din cele 'trei' zări ale acestei euro-regiuni germano-olandezo-belgiene, spectatorii concertului care a urmat au asistat nu doar la o zarvă mare, ci la fapte estetice în parte grandioase.

În mijlocul unei superbe expoziții de artă plastică, cu picturi, sculpturi, desene și colaje românești, -

nu puține remarcabile - un grup la fel de multicultural de muzicieni ca și auditoriul său a oferit publicului un senzațional concert de muzică de cameră contemporană.

În centrul acestei fieste muzicale s-au aflat cvartetul violonistului, compozitorului și dirijorului olandez Marijn Simmons, cu pianista Karina Șabac, originară din România și cu polonezul Mateusz Kwiatkowski la violoncel, precum și pianista, desenatoarea și pictorița Lena Vieru Conta.

Talentata fiică a celebrului Anatol Vieru, ale cărui compoziții au figurat de asemenea în programul de concerte al celor cinci zile ale „Zarvei”, și-a entuziasmat publicul cu o interpretare pasionată și pasionantă a misteriosului Scriabin.

Printre compozitorii prezentați cu maxim profesionalism de către interpreți s-au numărat Enescu, Bela Bartok precum și Marijn Simons.

Dacă n-ar fi fost decât atât și ar fi fost destul. Dar, surpriză dintre cele mai plăcute, manifestarea de artă românească din Olanda a inclus și prezentarea operelor unor importanți artiști români.

Printre ei s-au distins sculptorii Mihail Gavril și Dinu Rădulescu, profesoara Paraschiva Galușcă, Lena Vieru Conta și, last but not least, pictorul Emil Ciocoiu, un artist plastic de mult consacrat în occident.

La finele masiv aplaudatului concert duminical din mica biserică din Vaals, n-am mai avut nici o îndoială. E clar că se lasă lesne muta munți mari din loc când artele și artiștii își dau mâna. Am văzut la Vaals, mișcați adânc de catarsis și desfătare estetică, olandezi, belgieni, germani, români, maghiari și evrei. Oamenii se înfrățiseră.

La antipodul unor astfel de evenimente se ivește frisonul naționalist, cel care mușcă, dar, în cazul cel mai bun, nu mișcă nimic. În cel rău, otrăvește ospățul regal al artei și culturii românești.

Încât, dacă zarva mare și spumele la gură pe care le datorăm "patrioților" de serviciu calcă în picioare faima națiunii, iar BNR își permite să șifoneze prestigiul României cu o monedă înfățișând chipul unui cleric și politician anti-semit, Institutul Cultural Român tace și face. Și adună fapte. Multe și bune.

În virtutea lor, ICR a devenit cu certitudine un mai bun ambasador al țării decât mulți diplomați profesioniști.

Autor: Petre M. Iancu
Redactor: Ovidiu Suci

Peter Janku